

(Прес, 20. март, 2010)

Можете ли да замислите ово: На ТВ Б92 код Југослава Ћосића гостује Млађан Динкић, а негде усред интервјуа телефонски се, изненада, укључи Богољуб Карић и слободно опљуне Млађана и све остале који му нису по вољи? Или пробајте да то замислите овако: Ћосић у пола разговора са Ивицом Дачићем позове Дарка Шарића, па онда он уживо, у ударном термину на националној фреквенцији каже све што му је на наркодилерској души?

Шта рекосте? Не можете то ни да замислите?! А, што? Па, ако може господин Цане, што не би могли и господа Карић и Шарић?

Елем, видели сте већ, Југослав Ћосић је у прошли понедељак на својој шифрованој телевизији патентирао један потпуно нови медијски жанр. Класичну медијску сачекушу. Може он сад да се вади колико год хоће, може да распреда своје звечеће, празне приче о истраживачком новинарству, ништа му то не вреди. Сасвим је овде довољно доказа да је Ћосић ушао у „злочиначко удружење“ са човеком са црвене потернице. А то више није новинарство.

Каже Југослав да је Цанетова изјава сама по себи „новинарска сензација“ и да је као такву ниједна овдашња телевизија не би пропустила. Тачно. Али, изјава у вестима или засебан интервју су једно, а парамафијашка медијска сачекуша је нешто сасвим друго.

Најпре, потпуно је јасно да је Ћосић са Суботићем све унапред пажљиво договорио и испланирао. Потпуно је јасно да је Југослав тачно знао шта ће и како ће Цане рећи у његовој емисији. Јер да није тако, да ли би се усудио да Цанета укључи уживо у програм?! Шта би се, на пример, десило да је Цане рекао да је оних фамозних 50 милиона евра дао, на пример, Борису Тадићу?! Да ли би и тада колега Ћосић само уљудно замолио „господина Суботића“ да појасни своју изјаву без иједног конкретног потпитања? (Одакле ти, Цане, 50 милиона у кешу?! Зар, Цане, позајмљујеш 50 милиона без икакве признанице? Имаш ли, Цане, икакве везе са убиством Иве Пуканића?...)

Медијска сачекуша

Пише: Драган Ј. Вучићевић
петак, 19 март 2010 20:35

Даље, ако Југослав заиста није хтео да медијски ритуално ликвидира кукавног Небојшу Медојевића, па што га пре почетка интервјуа није питао да ли пристаје на Цанета? Зашто, дакле? Па, зато што је знао да Медојевић напросто неће смети да усред емисије одбије Суботићево укључење. Тако би испало да се Медо плаши Жапца, а у политичкој Црној Гори то је равно самоубиству. Ћосић и Суботић одиграли су, дакле, „сигурицу“.

Коначно и најважније: Финални доказ „злочиначког удружења“ Ћосића, ТВ Б92 и Станка Суботића јесте експресна разрада Суботићеве приче. Његова тврдња да је дао 50 милиона евра Мишковићу и Беку да купе „Луку“ и „Новости“ одмах је преузета као изјава кредибилног извора коме се, малтене, безрезервно верује! Национална телевизијска фреквенција уступљена је човеку са потернице кога српска, али и неке друге европске полиције сумњиче за најстрашније злочине!? А како се то онда зове, људи моји? Истраживачко новинарство? Или одбрана мафије?